

skulde have, til hvilke man i Overgangspertoden skulde holde sig, eller i alt Fald saa uforskommelige Straffebestemmelser, at man kunde frygte for, at Straffenes Anvendelse blev dobbelt nødvendiggjort. Jeg troer, at den samme Sikkerhed, man kan have for at en forbedret Lov om denne Gjenstand i sin Tid vil udfomme, naar man slet ingen ny Lov nu vil antage, den samme Sikkerhed har man ogsaa for at en ny Omdannelse af Lovgivningen kan ventes, naar dette Lovudkast bliver antaget. Det staaer jo ethvert af Thingets Medlemmer, saavel som enhver Folkethingsmand frit for, at indkomme med Udcast til en saadan forbedret Lov, dersom Regjeringen ikke i sin Tid skulde tage Sagen i sin Haand, og jeg kan ikke tvivle paa, at saavel Regjeringen som Folkerepresentationen til enhver Tid vil være interesseret for at bruge denne Lovgivning i Harmoni med Tingenes Tilstand i selve Straffeanstalterne. Det er netop det, som Regjeringen i dette Dieblif har lagt for Dagen derved, at den søger at forbedre Lovgivningen saavidt som Straffeanstalternes nuværende Tilstand tillader det. Det synes mig, at netop denne Tendens hos Regjeringen giver den bedste Garanti for at ogsaa Regjeringen i sin Tid, naar en yderligere Forbedring i Lovgivningen kan indtræde, vil søge at fremkomme med et Lovudkast derom. En yderligere Sikkerhed kan Ingen give; thi det er ikke at forudsee, naar den Forandring i Straffeanstalterne, som vil udfordres for at en heel ny Forandring i denne Sag kan iværksættes, vil indtræde, og det er i alt Fald meget uvist, hvilke Personer der til den Tid kunde faae med Sagen at gjøre. Men jeg troer, at Sagens egen Natur giver den allerbedste Garanti for, at denne Lovgivning vil undergaae de Forandringer, som Straffeanstalternes Tilstand til enhver Tid tillader.

Stoleforstander Sørensen: Jeg skal blot tillade mig med Hensyn til Indstillingspunktet under Nr. 10 at bemærke, at jeg deler Anskuelse med den ærede 3die Landstingsmand for 6te Kreds (Orholm) og foretrækker Udcastets § 4 for Udvalgets Forslag, navnlig af de Grunde, som det ærede Medlem har ytret.

Boigt: Jeg skal tillade mig at bemærke, at det Hensyn, som bevægede Udvalget til at

fremkomme med Forslaget under Nr. 10, var det, at man fandt det bedre ikke at tilstaae Inspecteurerne Straffemyndighed uden i de Tilfælde, hvor der udfordres dieblifkelig Tvang, og at man ikke fandt, at saadanne Tilfælde kunne være tilstede i de Tilfælde hvor han dog vilde kunne hjælpe sig ved at hensesætte Forbryderne i Enkelt-Celle. Forøvrigt har jeg for mit personlige Bedkommende aldeles Intet imod, at denne Tilføjning bibeholdes, og saafremt de øvrige Medlemmer af Udvalget ogsaa deri ere enige, vil der jo kunne foretages en Forandring i den Retning.

Da ikke Flere vissede at yttre sig, gif man over til Afstemningen, hvorved:

ad § 1.

1) Udvalgets Forslag: At 15 i anden Linie forandres til 18, og at Ordene: „og Mandspersoner imellem 15 og 18 Aar“ indskydes efter 15 Aar i 3die Linie. blev vedtaget eenstemmigt med 38 Stemmer.

Udvalgets Forslag: At der i Lit. c mellem „der“ og „affønes“ indskydes: „med lovbefalet Mellemfrist“. blev vedtaget som Redaction uden Afstemning.

2) Udvalgets Forslag: At der til den under Lit. d givne Bestemmelse føies: „efter Omstændighederne uden Arbejde eller Tilladelse til at anvende den ved Overarbejde erhvervede Fortjeneste til andre eller flere Fødemidler, end de reglementerede“. blev vedtaget eenstemmigt med 39 Stemmer.

3) Udvalgets Forslag: at der til denne Paragraph føies: „Enhver Fange, som underkastes saadan Rejselse, bør umiddelbart derefter hensesættes i eensomt Fængsel indtil den følgende Dag.“ blev vedtaget eenstemmigt med 39 Stemmer.

4) Udvalgets Forslag: At denne Paragraph bør slutes med følgende Forskrift:

„Det er iøvrigt en Selsfølge, at legemlige Rejselser i Almindelighed først ville være at anvende, hvor mildere Midler, saasom Trettesættelse eller Hensesættelse i nogen Tid i Enkelt-Celle have vist sig utilstrækkelige“.

blev vedtaget eenstemmigt med 39 Stemmer.